

Република Србија
УПРАВНИ СУД
9 У 17411/10
16.09.2011. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Руже Урошевић и Зорице Китановић, чланова већа, са судијским сарадником Еленом Петровић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца "Б." Б. А. С. АД Б., кога заступа С. В., адвокат из Б., Улица ... , изјављеној против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско правне послове и координацију, ради поништаја решења помоћника директора број ... од ... године, у правној ствари обавезе уплате пореза на додату вредност, у нејавној седници већа одржаној дана 16.09.2011. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем одбијена је као неоснована жалба тужиоца изјављена протоив решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Центра за велике пореске обвезнике број ... – Ц. ... од ... године, којим решењем, ставом првим диспозитива су у тачкама 1 до 12 утврђене и наложене за уплату обавезе пореза на додату вредност са припадајућом каматом за порески период од ... месеца ... године, у износима и на рачуне како је то наведено у диспозитиву. Камата је обрачуната од дана доспећа закључно са ... године. У тачки 13. истог става диспозитива, наложено је тужиоцу да сам обрачуна и уплати затезну камату од дана до кога је у контроли обрачуната камата до дана уплате утврђене обавезе у тачкама 1 до 12 диспозитива првостепеног решења. У тачки 14. диспозитива, порески обавезник је обавезан да пословне књиге и друге прописане евиденције у свему усагласи са утврђеним обавезама у тачкама 1 до 12 диспозитива првостепеног решења.

Тужбом поднетом Управном суду дана 25.01.2010. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, са свих законом дозвољених разлога. Указује да тужени орган није поступио по примедбама у погледу поступка и правном схватању изнетом у

пресуди Врховног суда Србије У. бр. 8622/07 од 25.09.2009. године. Истиче да порески органи нису ценили специфичност услуга које тужилац врши за превознике, нити су ценили прописе који се односе на пружање станичних услуга, односно услуга превоза. Посебно наводи да су порески органи извршили паушалну оцену у вези начина уплате накнаде од продатих карата коју тужилац врши превозницима, као и у вези рачуна који су испостављени тужиоцу за ове уплате. Истиче да тужени орган није на правилан и потпун начин оценио жалбене наводе, чиме је поступио супротно одредбама члана 235. Закона о општем управном поступку. Тужилац у тужби понавља и жалбене наводе да му је утврђена обавеза уплате пореза на додату вредност на основицу коју чини укупна накнада од продатих карата, иако је уредно обрачунао и платио ПДВ на своју уговорену накнаду коју је остварио кроз своју провизију пружањем услуга продаје возних карата, а да су превозници обрачунали и платили ПДВ на накнаду од продатих карата која се односи на њихову услугу превоза. Сматра, да чињеница да учесници споразума нису ускладили исте са Законом о порезу на додату вредност, не даје право управним органима да не уваже исте споразуме. Предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено и првостепено решење и обавезе првостепени орган да му на име неосновано плаћеног пореза исплати укупан износ од ... динара са припадајућом затезном законском каматом од дана извршене уплате до дана исплате.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при наводима изнетим у образложењу оспоредног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је у смислу одредбе члана 33. ст. 2. Закона о управним споровима, решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. ст. 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр.111/09), оценом навода изнетих у тужби, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Из образложења оспореног решења и списка ове правне ствари произлази да је оспорено решење донето у извршењу пресуде Врховног суда Србије У. бр. 8622/07 од 25.09.2009. године, којом је тужба уважена и поништено решење туженог органа број ... од ... године, којим је одбијена као неоснована жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Центра за велике пореске обвезнике број ... – Ц. ... од ... године, којим су тужиоцу утврђене пореске обавезе ближе

наведене у диспозитиву тог решења. Поступајући по примедбама Врховног суда Србије, тужени орган је утврдио да тужилац, као аутобуска станица, обавља и пружа услуге превозницима у складу са Општим условима пословања аутобуске станице (“Службени гласник РС” бр. 21/96), вршећи пре свега продају карата, што представља услугу коју самостално обавља, док услугу превоза обавља регистровани превозник на основу аутобуских карата. Утврђено је да је тужилац као давалац услуга закључио споразум о међусобним односима са разним превозницима као корисницима услуга, који у делатности превоза путника у јавном саобраћају користе станичне услуге, а истим споразумима уредили су своје међусобне односе у вршењу функције пријема и отпреме путника, али и услугу продаје возних карата, као и начин плаћања услуга. Одредбе тих споразума, које регулишу начин плаћања, предвиђају да тужилац врши сукцесивну продају карата у току године и да сукцесивно доставља дневни обрачун продатих карата превознику, а да је превозник сагласан да му тужилац по истеку месеца сачини обрачун и спецификацију укупно продатих и наплаћених карата за протекли месец и да му исти достави до 8. у наредном месецу. Однос по основу обавезе тужиоца према превозницима по наведеном основу, настаје последњег дана у месецу, а тужилац се обавезао да ће 10. и 20. дана у месецу вршити уплату прихода од продатих карата на жиро рачун превозника. Утврђено је да је тужилац за услуге превоза путника које врше превозници, вршио продају карата у своје име, а за рачун превозника. У цену карте коју издаје, улази цена превоза, накнада за станичне услуге путницима и накнада за осигурање путника, као и ПДВ на укупан износ свих наведених накнада. Увидом у налоге за књижење, наведене у образложењу побијаног решења, утврђено је да је дневни пазар остварен продајом карата тужилац свакодневно уплаћивао у благајну предузећа и исти преносио на свој текући рачун код пословне банке. Такође је утврђено и да је на основу сачињених обрачуна обрачунавао уговорену провизију и за исту исплаћивао фактуре превозницима са обрачунатим ПДВ-ом по стопи од 18%, као и да на износ наплаћен по основу продаје карата у своје име, а за рачун превозника није обрачунавао и уплаћивао ПДВ, иако наплаћена накнада садржи ПДВ. По налажењу туженог, правилно је закључио првостепени орган да је тужилац, у контролисаном периоду, на основу закључених споразума са превозницима, вршио наплату накнаде за услуге превоза у своје име, а за рачун другог лица, превозника, те је по налогу истог органа био у обавези да на укупан износ наплаћене накнаде од продатих карата, у своје име, а за рачун превозника, у коју је укључена и накнада за станичне услуге коју пружа тужилац за превоз извршен на територији Републике Србије, обрачуна и плати порез на додату вредност, јер основицу за обрачун тог пореза од стране тужиоца чини укупна продајна вредност аутобуске карте у који није укључен ПДВ, а не само накнада коју чини уговорена провизија од 9%. Обзиром да тужилац по наведеном основу није

евидентирао износ укупно наплаћене накнаде и није обрачунао и платио ПДВ на исту, иако је ПДВ наплатио од путника на укупну накнаду, то је по налажењу туженог, првостепени орган правилно утврдио пореску основицу на део накнаде која се односи на услуге превоза, ПДВ и припадајућу камату, и тужиоцу наложио уплату тако утврђене пореске обавезе.

Поступајући у извршењу пресуде Врховног суда Србије, по оцени Управног суда, правилно је поступио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца, дајући за своју одлуку довољне и јасне разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд. Тужени орган је у образложењу оспореног решења навео и оценио све наводе тужиоца изнете у жалби, чиме је отклонио повреду правила управног поступка на које је указао Врховни суд Србије у својој пресуди У. 8622/07 од 25.09.2009. године.

И по налажењу Управног суда, тужилац је био дужан да као порески обвезник, у складу са одредбом члана 8. ст. 5. Закона о порезу на додату вредност (“Службени гласник РС” бр. 84/04... 61/07)) обрачуна ПДВ и искаже га у пореској пријави, имајући у виду да се овај порез обрачунава у свакој фази промета и да га је тужилац исказао у цени карте за цео износ, односно и за услугу превоза и за станичну услугу аутобуске станице. У оваквој ситуацији, неће доћи до двоструког опорезивања, јер је тужилац могао да оствари право на одбитак претходног пореза од дугованог пореза на додату вредност по фактурама превозника, а може исти остварити и у каснијем пореском периоду, уз испуњавање услова прописаних одредбом чл. 28. Закона о порезу на додату вредност. Стога је правилно тужени оценио као неоснован навод жалбе да се наложени начин обрачуна намеће као дупло опорезивање у односу на основицу из које је већ плаћен дуговани ПДВ, који припада услузи превоза пруженој од стране превозника, јер се ПДВ, сагласно одредби чл. 1. ст. 2. Закона о порезу на додату вредност обрачунава и плаћа у свим фазама производње и промета добара и услуга, а тужилац право на одбитак претходног пореза, који је дужан да обрачуна и плати превозник, може остварити увек уколико су испуњени законом прописани услови.

Суд је ценио и остале наводе тужиоца изнете у жалби, које понавља и у тужби, али налази да нису од утицаја на другачије решење ове управне ставари.

Како се решавање суда у управном спору, између осталог огледа и у примени начела законитости и начела ослањања суда на утврђено чињенично стање у управном поступку, имајући у виду да је предмет управног спора оцена законитости коначног управног акта на основу чињеница утврђених у претходно проведеном управном поступку,

суд посебно не образлаже све наводе тужбе будући да су они већ истицани у управном поступку који је претходио управном спору, и у том поступку били оцењени. Ово посебно, што су тужбени наводи идентични жалбеним наводима које је другостепени орган већ оценио и о истим донео одлуку. Наведено је сагласно и пракси Европског суда за људска права (Пресуда донета у случају Van de Hurk против Холандије од 19. априла 1994. године), који сматра да обавеза суда да образложи своју одлуку не подразумева обавезу суда да детаљно одговори на све наводе изнете у правном средству о коме одлучује, већ само оне које оцени правно релевантним.

На основу изнетог, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, на основу одредбе члана 40. ст. 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09) .

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 16.09.2011. године, 9 У 17411/10

Записничар,
Елена Петровић, с.р.

Председник већа - судија
Душанка Марјановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ДМ